

Άγνωστος Έλληνας Στρατιωτικός

Ματιά που ψάχνει στο σκοτάδι,
βαριά ανάσα,
γρήγορα χτυπά η καρδιά.
Χέρια που σφίγγουν τη σκανδάλη,
σώμα σαν ξύλο στο χιονιά.

Σε μια στιγμή, ορθώνεται, θεριεύει,
‘Αέρααα!’ ηχεί στο λόγο,
στη πλαγιά.
Τη Μάνα του, τη Παναγιά τη βλέπει
μπροστά να στέκεται, να του χαμογελά.

Γύρω του κραυγές, φωτιές και όλμοι,
πόνος, οδύνη,
ένα χαλί τα άψυχα κορμιά.
Εκείνος στα βράχια σκαρφαλώνει,
ανοίγει φτερούγες, αετός, πετά στη Λευτεριά.

Από τότε, κάθε Οκτώβρη, τέτοιο καιρό,
κοντά στα σύνορα
που φύλαγε ο νιος,
στις Βουλιαράτες, πάνω απ’ το μνήμα το λευκό
πετά περήφανα, πάντα, ο ίδιος αετός.

του Ζάχου Βασιλείου

Ξημέρωμα στο Αιγαίο

Χρύσησε η Ανατολή
στ’ απέραντο γαλάζιο,
δελφίνα πηδούν ψηλά,
τον ήλιο χαιρετούνε

Γοργόνα ωραία, μυθική
τη σκούνα συνοδεύει,
ψάχνει κάτι να το βρεί,
τους ναυτικούς ρωτάει.

Γλάροι αιγαιοπελαγίτικοι
βγήκαν στο σεργιάνι,
παίζουν με τα κύματα,
χορεύουν, τραγουδούνε.

Στα βράχια τα απόκρημνα
γαντζώνουν τα κασιόκια,
τη θάλασσα γναντεύουνε,
βελάζουν ‘Καλημέρα’.

Από το ψηλό βουνό,
τις πέτρες, τις κολώνες,
αρχαίο φως, αθάνατο,
προβάλλουν Ποσειδώνες.

Και στο κλησάκι το μικρό,
ανάβουν τα καντήλια,
τον Αι Νικόλα προσκυνούν,
τάμα και ευλογία.

του Ζάχου Βασιλείου
χειρουργού-λογοτέχνη